

"אולי תתן לי את בתר הצעירה, ואני אעשה אותה
עשיר, כפי שאתה עכשו עני" אמר הדוב.
МОבוں שהאיש לא היה מתנגד להיות עשיר, אך
החליט קודם לשאול את בתו הצעירה. لكن חזר
לחדור ואמר להם שבוחן עומד דוב לבן גדול, והוא
מבטיח להעשיר אותם אם יקבל את הבית הצעירה.
אבל הבית לא הסכימה, ולא רצתה בכלל לשמעו את
ההצעה. لكن האיש חזר לדוב וביקש ממנו לחזור
כעבור שבוע. אולי בנסיבות הבית תנסה את דעתה.
במשך השבוע ניסו לשכנע את הבית והסבירו לה
כמה טוב יהיה לכולם אם יהיו עשרים, וגם כמה
טוב יהיה גם לה. בסוף היא הסכימה, התרחצה
והתייפתה, ותיקנה את בגדייה, כמה שرك ניתן היה,
וארזה את מעט החפצים שהיא לה כדי לקחת אליה.
כעבור שבוע הגיע שוב הדוב הלבן כדי לקחת
אותה. היא התiyaשה על גבו עם חבילת החפצים
הקטנה שלה, וכרכם הילכו. אחרי זמן מה שאל
אותה הדוב: "האם את מפחדת?"
לא, איןני מפחדת" אמרה.
"תחזיקי היטב בפרוטוי, ולא יאונה לך כל רע" אמר.
וכך היא רכבה על הדוב, עד שהגיעו להר גדול.
הדוב דפק על סלע ואז נפתחה דלת והם נכנסו
לארמון מפואר, עם חדרים מוארים יפה, מלאים

מזרחה מהשמש, מערבה מהירח

לפי אסביירסון ומואה.

היה היה פעם איש עני, שרק בקושי יכול היה
לפרנס את משפחתו. היו לו שלוש בנות, قولן יפות,
אר הצעירה שביניהן הייתה יפה וחכמה ללא גבול.
יום אחד בסטייהם ישבו בבית. בחוץ השתוולה
surra אוומה, רוח חזקה נשפה, גשם ירד והבקתה
שליהם רעדה עצמת הרוח. הם ישבו כולם ליד
ה האש, ועסקו כל אחת בדברו, כשפתאותם שמעו
שלוש דפוקות חזקות בדלת.

בעל הבית פתח את הדלת וראה שעומד שם דוב
לבן גדול.

"ערב טוב לך" אמר הדוב.
"ערב טוב" ענה האיש.

"אפשר לשנות זאת" אמר הדוב הלבן "אבל את צריכה להבטיח שלא תדברי עם אמר כשאתן לבדוק. כי היא בוודאי תרצה לחקור אתך, ואת

עלולה להביא אסון גדול על שניינו".
בשבת אחת הדוב הלבן אמר שהם יכולים עכשו ללקט לבקר את משפחתה, והם באמת הילכו, כשהיא יושבת על גבו. זה לקח זמן רב מאוד, אך בסוף הם הגיעו לחווה יפה של הוריה, ואחיה אחיותה היו שם בחוץ, והכל היה כל כך יפה שהיה

חיפוי זהב וכוסף, ואולם גדול עם שולחן ערוך כל כך יפה שקשה להאמין היה לפאר זהה.

הדוב נתן לה פעמון כסף קטן, ואמר שאם רקertzך דבר מה, עליה לצלצל בפעמון, וזה זה יופיע.

אחרי שהיא אכלה ושבעה, הרגישה שלילה מתקרב, נועשתה ישנונית ורצתה לישון. אז צלצלה בפעמון ובין רגע מצאה את עצמה בחדר מיטות, עם מיטה מוכנה, יפה כפי שrank נתן לתאר, מוצעת במציע מיší עם שלויים רקומים בזהב. והכל בחדר היה עשוי זהב או כסף.

היא נשכבה במיטה, אך רק כיבתה את האור כשבא אדם, ונשכב לידה. והיה זה הדוב הלבן, שלמשך הלילה שינה את צורתו מחייה לאדם.

היא מעולם לא ראתה אותו כי הוא בא תמיד אחרי שכיבתה את האור והלך לפני שאור היום הופיע. קר התנהל הכל טוב ויפה זמן מה, אך במשך הזמן היא התעצבה, כי כל הימים הייתה לבדה, היה לה עצוב ומשעמם, והתגעה להוריה ולאחיהותיה.

הדוב הלבן הרגיש בכך, שאל לסתיבת העצב, והיא הסבירה לו שימושם לה כאן לבדה ושבביתה היו לה אחים ואחים וצר לה שאיננה יכולה ללקת אליהם.

משתענו לראות.

"כן חים עכשו הוריר" אמר הדוב הלבן "אבל תזכיר מה שאמרתי לך, כי את עלולה לגרום אסון לשנינו".

"בוזדי שاذכור" אמרה, וברגע שהיא נכנסה לבית, הוא הסתובב והלך.

colsם שמחו מאד כשהראו אותה, הודה לה על כל מה שעשתה, ואמרו שלא ישכחו לה זאת. עכשו היה להם הכל הדרוש והכל היה טוב כפי שrank יכול היה להיות.

הם שאלו כמובן גם אודוטיה, והיא סיפרה שהכל אצל טוב ויפה. מה בדיק סיפרה להם לא אוכל לומר, אך אני בטוח שלא למדו הרבה על חייה אצל הדוב.

אחר הצהרים, כאשר colsם כבר אכלו ושבעו, קרה מה שציפפה לו הדוב הלבן: אמא שלה רצתה לדבר איתה ביחסות. אך היא זכרה מה שהבטיחה ואמרה "מה שאספיר, אפשר לספר בין colsם". ובכל זאת אמא הצליחה, קר או אחרת, לשכנע אותה, והיא סיפרה לה את הכל. היא סיפרה שככל לילה בא האיש ונשכב איתה במיטה, והוא מועלם לא ראתה אותו, וכמה שעצוב לה שהוא לא יודעת מי הוא ואייר הוא נראה, וכמה שזה גرم לה להיות

בודדה.
"אר!" אמרה האם "از את בוזדי ישנה עם טרול!
אבל אני אלמד יותר איך תוכלי לראות אותו. אתן לך נר קטן שתוכל לחתין בחזה שלך. תדליקי אותו כאשר הוא יירדם, ותראי אותו. ורק תשגיחי שלא תטפטף שעווה עליו".

הבת לקחה באמת את הנר והטמינה בחזה, ובערב בא הדוב הלבן ולקח אותה בחזרה. אך כשהדוב הלבן שאל אותה היא לא שיכתה עם אמא. כשחם הגיעו לארמן והיא הלכה לישון, קרה כמו כל לילה שהאיש בא ונשכב לידה במיטה. כאשר היא ראתה שהוא ישן, קמה, הדליקה את הנר ובאוור ראתה את הנסיך היפה ביותר שrank יכול לתאר לעצמה. היא התאהבה בו במקום ולא יכולת להתפרק ונישקה

ישבה אישת זקנה, ותפוח זהב טהור בידה. בחורה שאלת האישה האם ידועה לה הדרך אל הנסיך, שגר עם אמו החורגת בטירה, מזרחה לשמש ומערבה לירח, והוא אמר להתחנן עם נסיכה בעלת אף באורך של אמה.

"איך את יודעת עליו?" שאלת הזקנה "אולי את זו שהיית צריכה להתחנן אליו?"
"אכן, אני זו" אמרה.

"از כך זה" אמרה הזקנה "אני לא יודעת עליו כלום מלבד זה שהוא חי בטירה מזרחה לשמש ומערבה לירח. זמן רב לוקח להגעה לשם, אבל אני אתן לך את הסוס שלו, ועליו תגעי לאישה שהיא שכنت; אולי היא תוכל להדריך אתך. אם תגעי לשם, רק תני לסתמי מכיה קלה מאחרי האוזן השמאלית, והוא כבר יחזיר אותך. את יכולה גם לקחת את התפוח הזה, אולי הוא יעיל לך."

בחורה עלתה על הסוס ורכבה עליו זמן רב מאד, עד שהגיעה להר גבואה, שם ישבה אישת זקנה עם מסרק צמר מזהב טהור.

בחורה שאלת האם היא יודעת את הדרך לטירה שהיא מזרחה לשמש ומערבה לירח; אך הזקנה ענתה בדיקן כמו האישה הקודמת: "אני לא יודעת על כך כלום אלא שזו מזרחה לשמש ומערבה

אותו, אך אז שלוש טיפות שעווה נפלו על כותונתו והוא התעוור.

"מה עשית!" קרא "גרמת צרה גדולה לשניינו. אילו המתנת עוד שנה, הייתי משוחרר.امي החורגת כשפה אוטית כך שאני הופך דוב לבן ביום ואדם רק בלילה. ועכשוו הכל BINI בין הסתיים. אני מוכarah לחזור אליה, לטירה שהיא מזרחה לשמש ומערבה לירח, ושם עלי להתחנן עם נסיכה מכוערת, בעלת אף באורך של אמה.

היא בכטה מאד, ושאלת האם תוכל ללכת אותו, אך הוא ענה שזה לא יתכן.

"از אמרו לי לפחות איפה הטירה, ושם אחפש אתך. זה בודאי מותר לי".

"כן, זה את יכולה לעשות, אך אין כל דרך לשם" אמר "הטירה היא מזרחה לשמש ומערבה לירח, ולא תוכל למצוא דרך לשם".

שהתעוררה למחירת הנסיך כבר לא היה שם, גם הארמן נעלם, והיא שכבה על עשב ירוק, רר, באמצע יער חשוך. לידה מונחת הייתה חביתה החפצים שהיא הביאה אליה, כאשר באה לכាប פעם הראשונה.

היא קמה והתחילה ללכת, למרות שלא ידעה לאן. כר ההלכה ימים אחדים עד שהגיעה להר שבצלו

לروح המזרחית, אך בסוף הגיעו לשם ושאלה את הרוח המזרחית על הנסיך שחי מזרחה לשמש ומעבבה לירח.

"ובכן" אמרה הרוח המזרחית "שמעתי עליו ועל הטירה, אך עוד אף פעם לא נשפט כל כך רחוק. אבל אני מוכנה להביא אותך לאחותי, הרוח המערבית, שהיא חזקה ממוני. שבוי על גבי ואביה אטר לשם".

הבחורה עלתה על גבה של הרוח והם עפו, הוו, כל כך מהר! וכשהגיעו לשם הרוח המזרחית סיפרה לאחותה המערבית על הבחורה שצרכיה להתחנן עם הנסיך, שחי מזרחית לשמש ומעבבית לירח. "אכן, זו היא?" אמרה הרוח המערבית "לא, כל כך רחוק לא עפתי עוד, אבל אני מוכנה להביא אותה לאחותי הרוח הדרומית שהיא חזקה בהרבה משנינו, ועפה למרחוקים רבים, ואולי היא יודעת את הדרך".

ושוב התiyaשה הבחורה על גבי הרוח והן עפו לא זמן רב, עד שהגיעו אל מקומה של הרוח הדרומית. וכשהרוח המערבית סיפרה את סיפורו של הבחורה אמרה הרוח הדרומית: "از את זו שצרכיה הייתה להתחנן עם הנסיך? שמעתי על קר, אבל למרות שנדרת למרחקים רבים עדין לא הגעת לאותה

ירח. זמן רב לוקח להגיע לשם, אבל אני אתן לך את הסוס שלי, ועליו תגידי לשכنتי; אולי היא תוכל להדריך אתך. אם תגידי לשם, רק תני לסתום מכיה קלה מאחוריו האוזן השמאלית, והוא כבר יחזיר אליו". היא גם נתנה לה את מסרק הזהב, כי אולי הוא יועיל לה, אמרה.

ושוב עלתה הבחורה על הסוס ורכבה בדרכים קשות ומעויפות עד שהגיעה להר גדול, שם ישבה אישת זקנה עם כישור זהב בידה. גם אותה היא שאלת על הנסיך, ועל הטירה. אך גם כאן היא שמעה אותו הדבר. "אולי זו את שאמוריה הייתה לקבל את הנסיך" אמרה הזקנה. "אכן, זו אני" ענתה הבחורה. אך גם הזקנה זו לא ידעה את הדרך לשם. זה היה מזרחית לשמש ומעבבה לירח, זה היא ידעה לבטח "ייקח לך זמן רב להגיע לשם, אם תגידי לשם בכלל. אבל אני אתן לך את הסוס שלי וצדאי לך לרכיב אליו אל הרוח המזרחית ולשאול אותה. אולי היא יודעת. אם תגידי לשם, רק תני לסתום מכיה קלה מאחוריו האוזן השמאלית, והוא כבר יחזיר אליך".

והיא נתנה לה גם את כישור הזהב, באומרה שאולי הוא יועיל לה.
הרבה ימים ולילות רכבה הבחורה עד שהגיעה

הרוח הצפונית העירה אותה מוקדם בבוקר, ובעצמה התquila להתנסף ולהתנפח וונעשתה כל

כך גדולה וחזקה שפחד היה לראותה. ואז הפליגו
גביה באוויר כאלו בדרכן לסוף העולם. מתחתרם
שררה סערה גדולה, אניות בים התהפקו מרוב גובה
הgalim, יערות נערכו ובתים נפלו. וכך הן עפו הלאה
והלאה זמן רב, וכשבعرو מעלה הים הרוח הצפונית
נעשתה עייפה יותר ויוטר, עד שבקושי יכולת עוד
לנשוף, והן ירדו נמוך יותר ויוטר, עד שרגלי
הבחורה הגיעו כמעט עד המים.
"אם את מפחדת?" שאלת הרוח הצפונית. "לא,
אני מפחדת" ענתה הבחורה, וזה הייתהאמת

הטירה, מזרחית לשמש ומערבית לירח. אם תרצה,
אביא אותך לאחותי, הרוח הצפונית. היא המבוגרת
והחזקת שבינו, ואם היא לא תוכל להראות לך את

הדרך, אף אחד בעולם יוכל לא יכול".

וכך התיישבה הבחורה על גבה של הרוח הדרומית
והן עפו במהירות. כשהגיעו לקרבת ביתה של הרוח
הצפונית הרגישו בקור עז ומשבי רוח חזקים.
"מה רצונכם?" שאגה הרוח הצפונית מרחוק.
"זו אני" ענתה הרוח הדרומית "והנה הבחורה
שהייתה צריכה להתחנן עם הנסיך שחי בטירה
מזרחית לשמש ומערבית לירח. היא רוצה לדעת
האם הייתה שם ואם תוכל לומר לה איך הגיעו
שם".

"כן" אמרה הרוח הצפונית "אני יודעת איפה זה.
פעם נשפטה בעלה דולב עד לשם, אבל אחר כך
הייתי עייפה כל כך שלא יכולתי לנשוף כמה ימים.
אבל אם הבחורה באמת רוצה מאוד הגיעו לשם,
אקה אותה על גבי, ואני נשופ עד לשם".
"אני חייבת להגיע לשם" אמרה הבחורה "ולא
aicpat li כמה מהר נועף. אין לי ברירה ואין דרך
אחרת".

"אם כן" אמרה הרוח הצפונית "את תלוני כאן, כי
אם בכלל נוכל להגיע לשם אנו זקנים ליום שלם".

لامיתה.

עם האף הארוך גירשה אותה מהחדר. שוב התישבה הבוחרה תחת חומות הטירה ושיחקה הפעם עם מסרק הזהב. הנסיכה שאלת אותה שוב במה ניתן לקנות את המסרק, ושוב הסכימו שהבחורה תבלה לילה בחדרו של הנסיך. הדבר חזר על עצמו וכמה שהבחורה לא קראה לו, ניירה אותו ובכתה, לא הצליחה להעירו עד הבוקר. בפעם השלישייה שיחקה הבחורה תחת חומות הטירה בכישור הזהב. גם את זה רצתה לקנות הנסיכה, והיא שוב הסכימה לבילוי לילה בחדרו של הנסיך. אך קרה שבחדר הסמוך ישבו בני אדם אמיתיים, שהטרולים חטפו וככלאו אותם. הם שמעו את בכיה הבחורה וסיפרו זאת לנסיך. הוא הבין שמשמעותו וכשהנסיכה הביאה לו שוב את הסם הוא רק עשה כאילו שותה אותו, ורק שפר אותו מאחורי גבו. וכך, כשהבחורה באה שוב הוא היה עיר. היא סיפרה לו איך מצאה אותו ואיך הגיענה הנה. "BAT בדיק בזמן" אמר כי רוצים לחתן אותה מחר. אבל אני לא אתחנן אם הנסיכה בעלת האף הארוך. אומר שאני רוצה לראות מה הכליה יודעת לעשות, ואגיד לה לכבס את הכותונת שלי, עם שלושת הטיפות של שעווה עליה. היא לא יודעת זאת, אבל רק בני אדם

בשארית כוחות הגיעה הרוח הצפונית וזרקה אותה לחוף, ישר תחת החומות של הטירה מזרחה לשמש ומערבית לירח, ובעצמה הייתה כל כך עייפה שנחנה ימים אחדים, עד שייכלה לחזור לביתה. למחרת ישבה הבחורה סמוך לחומות הטירה ושיחקה בתפוח הזהב שלה. הדמות הראשונה שהרגישה בה הייתה הנסיכה בעלת האף הארוך. "כמה תרצי עברו תפוח הזהב זהה?" שאלת הנסיכה. "התפוח אינו למכירה, לא בכסף ולא בזהב" ענתה הבחורה. "אם לא בכסף או בזהב אז איך ניתן להשיגו? אמרה מה רצונך" אמרה הנסיכה. "תוכל לקלל אותו אם תסכמי שאשאר לילה אחד עם הנסיך" ענתה. הנסיכה טcosa כבר עצה ואמרה "אני מסכימה לך". וכך קיבלה הנסיכה את התפוח והבחורה הלכה בלילה בחדרו של הנסיך, שרווי היה בשינה עמוקה, כי הנסיכה השתקתה אותו קודם בסם הרדמה. הבחורה ניסתה להעיר אותו, קראה לו וניירה אותה, אך לשוווא. למחרת בבוקר הנסיכה

החומה יושבת בחורה מסכנה. אני בטוח שהיא
תדע לעשות זאת טוב יותר! כי, הנערה! בואי הנה!"

האחרים התפוצצו, כנראה, גם כן, כי מז איש לא
ראה או שמע עליהם.

הנסיך וכלתו שחררו את כל האנשים אמיתיים שהיו
כלואים בטרירה. הם גם לקחו את כל הזהב והכסף
שיכלו לשאת אותם, והלכו הרחק, הרחק מהטרירה
הנמצאת מזרחית לשמש ומערבית לירח.

היא נכנסת לאולם.
"התוכלי לנ��ות את
הគותונת הזו?" קרא.
"אני לא בטוחה, אבל
אנסה" אמרה.
ורק לך את הគותונת
וטבלה במים, הבד
נעשה לבן כמו שלג, אם
לא לעלה מזה.
"אני אתחנן איתך!"
אמר הנסיך.

הטרול, האם החורגת
התפוצצה מרוב כאס,
והנסיכה בעלת האף
הארוך והטרולים

יכולים להוריד כתמים כאלה. לא טרול אחד, ולא
המון טרולים יכולים לסלק שעווה צזו מהគותונת. אז
אומר שרק מי שיוכלה לעשות זאת תהיה לאישתי.
כי אני יודע שאתה יכול לעשות זאת."

הם שמחו מאוד להיות ביחד, וחיכוvr עד הבוקר
למחרת, לפניו החתונה אמר הנסיך: "אני רוצה
לראות מה יודעת לעשות אישתי לעתיד".

"אכן, צדקת" אמרה האם החורגת.
"יש לי כאן כותנות, אותה הייתי רוצה ללבוש
לחותונה, אך טפטפו עליה שלוש טיפות שעווה,
אותם אני רוצה לסלק. ושבועת שלא אתחנן אלא
רק עם זו ש יודעת לנ��ות את הគותונת. מי שלא
יודעת לעשות זאת, לא שווה להיות אישתי".
כולם חשבו שהוא דבר של מה בכך, והסכימו אליו.
הנסיכה בעלת האף הארוך התחילה לכבס את
הគותונת, אך ככל שכיבסה יותר, הכתמים גדלו
יותר ויותר.

"את באמת לא יודעת לכבס" אמרה אמא שלה "תני
לי לעשות זאת". אך רק לך את הគותונת לידי
הכתמים נעשו כהים יותר, כמה שלא שפשפה
ורחצה. באו גם טרולים אחרים וניסו לכבס אך
הគותונת נשתה כהה ושחורה כל פעם יותר.
"הו" צעק הנסיך "איןכם שוויים כלום! שם, תחת